

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa P. Ż.
przeciwko L. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 stycznia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 9 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna może zostać przyjęta do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Wymienione, kwalifikowane przesłanki wskazują, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione jedynie wtedy, gdy realizuje ona swą funkcję publicznoprawną, pozostawiając interes prywatny strony na drugim planie. Sąd Najwyższy nie jest

trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia i jego kognicja na tym etapie postępowania kasacyjnego nie obejmuje oceny zasadności samych podstaw skargi kasacyjnej.

Powód we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. to jest oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Przesłanka ujęta w tym przepisie odnosi się do spraw, w których zapadłe orzeczenie może być kwalifikowane jako bezprawne. Taka zaś ocena ma być dokonana wprost, ponieważ wadliwość orzeczenia musi być tu widoczna dla każdego przeciętnego prawnika, od razu, bez wątpliwości i bez konieczności analizy rysujących się zagadnień. Potrzeba wyeliminowania z obrotu orzeczeń naruszających elementarne reguły porządku prawnego jest niewątpliwa. Rzeczą skarżącego jest w takiej sytuacji wskazanie nie tylko konkretnych, naruszonych, jego zdaniem, przez sąd przepisów, ale przede wszystkim przytoczenie odpowiednich argumentów wyjaśniających, dlaczego te przepisy zostały w tak bezdyskusyjny sposób, ze skutkiem bezprawności, naruszone (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2013 r., III SK 4/13, nie publ.). Analiza argumentów przedstawionych przez powoda we wniosku nie uzasadnia jego twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Nie można przy tym nie zauważyć, że skarżący uzasadniając tę przesłankę, podważa prawidłowość dokonanej przez Sąd Apelacyjny oceny dowodów, co zresztą znalazło odzwierciedlenie również w podstawach skargi, przez powołanie jako naruszonego, art. 233 k.p.c. Z uwagi na treść art. 398³ § 3 k.p.c. w postępowaniu kasacyjnym, na żadnym jego etapie, nie jest dopuszczalne kwestionowanie oceny dowodów, która doprowadziła sąd do ustalenia oznaczonego stanu faktycznego; nie może to również nastąpić przez konstruowanie czy to zarzutu naruszenia prawa materialnego czy też przez odwoływanie do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Z uwagi na powyższe, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

jw